

weekdier/stadsmens

je valt in slaap onder het idee van een sterrenhemel, de stad
in stapels borden op het aanrecht, een uitgedrukte sigaret

je legt je handen om je oren en je noemt het de zee, het ruisen van een snelweg
schijnt ook een illusie te zijn

je droomt een schelp voor jezelf in de hoop dat je voor iemand eens
een zee kan zijn, dat iemand de ronkende motoren uit je borstkas los komt laten

je droomt een schelp voor jezelf maar je wenst alle zachte dingen —
de lasagne van thuis, rivierkeien in de zon, een perzikhuid — je hoort het niet koud te
hebben

je legt je handen om je oren tegen de buik van de wereld
de buik gaat op en neer je luistert
naar het ruisen van dag en nacht dag en nacht
dag en nacht die in golfjes aanspoelen op het strand van je slaap

je zou bijna kunnen zeggen dat je nooit hebt bestaan